

Màu Hoa Khế

Tình rồi như mây bay



Mười ngón tay Khanh lướt nhẹ trên mặt bàn phím trước màn hình computer , nàng đang ngồi giết bớt thời gian của buổi sáng hôm nay vì chưa liên lạc được với đám bạn bè đi học ngày xưa, để cùng nhau tụ lại sau một thời gian dài Khanh đi ra nước ngoài vừa mới trở về thăm lại quê hương .Ngón tay dừng lại ở một cái tên rất quen thuộc hình như lúc nào cũng thoáng gặp ở vài nơi trên diễn đàn .Khi đọc thơ của người này thì cho dầu với thói quen không hề tò mò họ là người đang sinh sống ở đâu , nhưng khi nhìn những dòng chữ trả lời vui chơi qua lại giữa những người bạn chưa hề biết nhau trong cái thế giới trên mạng , thì Khanh biết người đó ở tại Việt Nam .

Khanh mỉm cười thầm nghĩ sao không gặp cho biết nhỉ ,bởi qua những dòng thơ đọc thấy rất khác khoải , rất hay chắc hẳn là một người lớn tuổi , nhưng là đàn ông hay đàn bà thì khó mà đoán biết được .Khanh không ít nhiều cũng đã có sự ngưỡng mộ , nên đã mạnh dạn mở lời mời và hẹn gặp nhau ở

tại một quán nghe ca nhạc mà Khanh đã được người bạn cho biết ở đó có một tay chơi piano rất tuyệt vời . Một loại quán được mở ra tại nhà riêng ,không có ca sĩ ,chỉ giới hạn cho một số khách gần như quen thuộc ,đến để hát cho nhau nghe và bán những thức ăn nhẹ kèm theo .

Trời Sài Gòn trong những ngày chuẩn bị cho lễ Giáng Sinh bỗng dưng khi hậu thật mát mẻ , những cơn nắng gay gắt qua đi làm cho người ta thật dễ chịu. Có lẽ cũng không nên gặp bạn bè trong lúc này , bởi ai cũng phải bận rộn cùng với gia đình . Khanh về nước lần này không chuẩn bị gì cả chỉ bất ngờ về thăm người chị họ đang sống đơn độc một mình . Chị bận rộn ở cửa hàng trong chợ Bến Thành buôn bán tấp nập, nên Khanh cũng cảm thấy trống vắng đi lang thang phố xá một mình .

Buổi tối Khanh đến chỗ hẹn rất đúng giờ , một thói quen của người từng sống lâu năm ở Anh Quốc . Chiếc áo màu xanh ngọc bích may bằng hàng vải mịn màng ôm ru lên thân hình mảnh khảnh của Khanh làm nổi bật đường nét vẫn còn rất thanh xuân . Gương mặt Khanh có nét đẹp tây phương và mái tóc màu nâu chen lẫn vài lọn tóc màu vàng . Hai màu tóc thật hài hoà trên làn da trắng nuột . Từ dáng điệu , cách ăn nói đã cho mọi người nhìn qua biết ngay là Khanh vừa ở nước ngoài trở về . Nhà hàng có một khoảng sân nho nhỏ , nàng chọn chỗ ngồi ngoài trời dễ chịu và thoải mái .

Chỗ ngồi nhìn vào sân khấu với chỉ duy nhất là cây đàn piano , người đánh đàn là một cậu thanh niên rất trẻ nhưng ngón đàn thật điêu luyện , giá mà cậu ta được ở một nơi có nhiều điều kiện , có lẽ tiếng đàn này sẽ được chấp cánh bay cao trên vòm trời nghệ thuật . Chỉ nơi sân khấu là ánh đèn màu được thấp sáng , những bàn ngồi của khách thì được thấp bằng những ngọn đèn cây , nên không gian trông thật lãng mạn .

Khanh chẳng phải cần nôn nóng để gặp mặt người mình hẹn tối hôm nay, bởi người sống ở Việt Nam chuyện tới trễ thật rất bình thường. Tiếng đàn

piano được dạo nhẹ nhàng với tình khúc Nửa Hồn Thương Đau ... nhắm mắt cho tôi tìm một thoáng hương xưa ... cho tôi về đường cũ nên thơ ... cho tôi gặp người xưa ước mơ ... hay chỉ là giấc mơ thôi ... Khanh đang nhắm mắt êm trôi theo từng cung điệu , bỗng dưng có cảm giác như ai đang nhìn mình . Nàng mở mắt chợt thoáng thấy bóng dáng của một người đàn ông rất trẻ vừa bước qua ở bên kia khung cửa đưa mắt ngoái nhìn lại có vẻ ngập ngừng ...

Bằng một thứ linh cảm bén nhạy , nhưng trong thâm tâm vẫn nghĩ người mình gặp hôm nay chắc hẳn là một người lớn tuổi , những dòng thơ con` in đậm trong tâm hồn của nàng nhất định không sao có thể nằm trong một con người trẻ trung , tuổi đời quá ư là non nớt thế kia . Bỗng dưng có người bồi bàn mang tới cho Khanh một mảnh giấy nhỏ " xin lỗi phải là cô Khanh không " ? . Khanh chưa kịp hỏi thì người hầu bàn hình như quen với việc phải làm nên đưa tay chỉ cho Khanh về hướng chiếc bàn nằm ở cuối phòng và có một người đang ngồi nơi đó .

Khanh nhận ra ngay là cậu thanh niên trẻ lúc ngoái lại nhìn nàng . Chiếc áo sơ mi màu trắng giản dị , khi đứng lên ra dấu chào , dáng gầy và cao , mái tóc chải gọn gàng tạo cho gương mặt trông chừng chạc hơn số tuổi . Có lẽ do sự mặc cảm gì đó làm quên đi cái lịch sự đối với phụ nữ , Khanh cho không quan trọng nên đứng lên thật tự nhiên đi tới . Cậu thanh niên tự giới thiệu tên mặc dù Khanh đã biết rồi , qua giây phút ngượng ngập phút ban đầu . Cả hai đổi cách xưng hô bằng tên cho thấy thân gần hơn . Duy có một đôi mắt thật to , ánh mắt buồn dịu dàng cho người ta cái cảm giác bình yên , giọng nói của người miền nam có vẻ mộc mạc không trau chuốt . Khi được tiếp xúc qua những câu chuyện , lời nói đầy lý luận sắc bén khiến cho Khanh từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác . Đã làm đánh tan bao sự hoài nghi của Khanh đối với Duy .

Những chuyện hên hò như thế này đối với Duy đã quá quen thuộc . Sau bộ mặt chân thành nai tơ kia sẽ có những lớp lang đầy sự dối trá . Đối với Duy tất cả chỉ là một con mồi sẵn lòng của gã . Duy được sự ân sủng của thượng đế sanh ra đời với một vóc dáng thật lý tưởng . Gương mặt vốn dĩ đã có một sức hút mãnh liệt đối với phụ nữ cộng thêm sự kịch tính đã khiến cho người ta có cảm giác mềm yếu trước đôi mắt chứa đầy bao nỗi u uẩn xót xa . Gã thanh niên trẻ che giấu nụ cười khuất trong một mảng bóng tối để nhìn người đàn bà trước mắt , đánh giá rồi tính toán bằng một con số cho lên kế hoạch và phải đưa ra chiêu thức nào để đạt tới mục tiêu ...

Trước khi đưa tờ giấy cho người bồi bàn , Duy đã phóng tầm mắt trong không gian giới hạn của quán ca nhạc . Người đàn bà mặc chiếc áo màu xanh đỏ là dấu hiệu để cho Duy nhận diện , trò chơi này cũng đầy thú vị chỉ đối với riêng Khanh , còn Duy thì đã quá quen thuộc . Những người đàn bà đi qua cuộc đời Duy , lặng lẽ có , sôi động có . Đó là những người đàn bà từ những đất nước khác trên thế giới trở về thăm quê hương , phần đông họ là những người gặp Duy trên mạng lưới . Họ đến với nhau thật sòng phẳng cả tình lẫn tiền .

Những người đàn bà cô đơn đã bị sa vào những lời nói ngọt ngào qua những bài thơ hay những tán mạn của những bài văn chương mà nội dung đưa người ta đi vào vùng sương mù đầy huyền hoặc . Trên mạng lưới của một diễn đàn giữa Duy và Khanh chưa hề nói chuyện mà chỉ biết nhau qua một cái tên riêng , chỉ một câu chào hỏi rất bình thường khi gặp nhau .

Nhưng khi nhìn từ phía đằng sau lưng của Khanh , Duy nghĩ chắc chắn sau mái tóc kia hẳn là một người đàn bà đẹp và thực sự khi thấy Khanh từ xa bước tới , bỗng dưng trái tim của Duy đập mạnh trong lồng ngực . Có một điều gì đã khác lạ đang xảy ra trong con người của Duy , hình như có tiếng nói vô hình nào đó , có phải đó là tiếng nói của định mệnh? .

Từ lâu Duy đã có những chuỗi ngày buông thả trong cuộc sống , đi làm đủ công việc vẫn không sao trang trải được nhu cầu cần thiết của mình.

Duy đã từng làm trai thanh lịch ở những câu lạc bộ khiêu vũ với giá lương thấp hèn như bèo , chỉ mong được những số tiền típ dúi vào tay của những khách hàng tới khiêu vũ và Duy là người dìu đưa bước nhảy . Nhiều khi cần tiền tới mức phải giả vờ nói năng tình tứ với những người đáng tuổi chị hay Mẹ của mình . Đời sống kinh tế ở một đất nước nhập nhằng như địa ngục không dễ gì ngoi lên nếu không có sự quen biết , vây cánh . Xã hội đẩy đưa Duy tới tận cùng hố thẳm của chén cơm , manh áo và vì sự sinh tồn Duy phải trơ mặt ra trước một số bạn bè khinh khi , họ nói Duy là người chỉ biết bám chéo áo của đàn bà . Duy mặc kệ trên mọi sự đàm tiếu và chỉ biết làm cách nào để đạt tới điều mình đang cần phải có trong tay .

Nụ cười Khanh đẹp quá , đẹp như một bà tiên trong thần thoại mà chỉ có trong những giấc mơ Duy mới nhìn thấy . Còn ở Duy , đáng đáp trả trung đã cho Khanh bất chợt nhớ về một quá khứ đã xa xôi nhưng khó có thể bị nhạt nhoà .

Hôm sau Duy đưa Khanh ra một quán ăn nhìn ra bờ sông . Không hiểu sao mỗi khi gặp Khanh Duy không toan tính được một điều gì cả , chỉ biết ngồi im lặng nhìn Khanh . Còn Khanh chỉ nghĩ rất đơn thuần có một người bạn để đi nhìn lại phố xá đã qua bao nhiêu năm qua , đi tìm lại biết bao kỷ niệm còn in dấu nơi đây .

Chồng Khanh chết cách đây 3 năm , không con cái , cuộc sống ở nước ngoài như một người viên chức điều đặn theo tháng ngày , không bạn bè , không vui chơi . Đời sống khép kín như một nhà tu khổ hạnh , ăn chay trường và duy nhất nơi đến là chùa chiềng . Có lẽ tướng cách con người tự nơi tâm sinh , nên khi nhìn Khanh, Duy không thể nào có những ý nghĩ vẫn đục mưu mô như kẻ hoạch đã dự liệu trước đây .

Bỗng dưng có một hôm , tiếng phôn reo lên không ngừng . Khanh đang bận rộn chuẩn bị cho chuyến đi về miền trung , Khanh không nghĩ là Duy gọi

_Cho Duy gặp K được không ?

Khanh đang còn ngập ngừng,thì tiếng Duy dồn dập hơn

_Có biết D chờ K cho tới nửa đêm không ? ...có biết hôm qua là một đêm buồn thảm tới cỡ nào !?

Tiếng Duy trầm xuống nghẹn ngào

_có biết là anh nhớ em lắm không ? ... anh như một thằng khùng chạy loanh quanh nhà em, anh nhớ em quay quắt

Đêm qua Khanh đang vui chơi cùng bạn bè ở một nhà hàng . Duy, cậu trẻ từ lúc gặp gỡ nàng đã hầu như quên lãng .Khanh ngồi im sững sốt , một cơn địa chấn xoáy thốc qua tim . Đã từ lâu , Khanh hầu như không còn nhớ gì nữa cả , tình yêu ư !? ... không !... làm sao tình yêu lại có thể xảy ra giữa hai thế hệ đã quá cách biệt giữa nàng và Duy ? chỉ là trò đùa , mà sao lại đùa thật quái ác thế , bởi trái tim của Khanh đâu phải là một con tim đã hoàn toàn bị mất cảm giác .

Khanh lấy lại bình tĩnh , giọng nói pha chút lạnh lùng

_ Nghe tôi nói đây , tình cảm là một chuyện không thể đem ra đùa giỡn .

Tiếng Duy bên kia đường giây cười nhẹ có chút chua chát

_ là đùa sao ? , em tàn ác quá , có biết là anh đã yêu em , yêu đến điên cuồng , lần đầu khi thấy em là toàn bộ trái tim anh như đã không thuộc về anh nữa và anh đã như một con người nào vừa mới tái sinh .

Khanh ngồi run rẩy , cổ họng chát đắng buông phôn xuống bàn , bỏ hai chân lên rồi ôm gối trong tư thế co ro cùng căn nhà vắng lặng , ngoài khung cửa nắng đang lên cho một ngày trời tốt đẹp . Những dự định cùng bạn bè bỗng bị khựng lại với tâm trạng vô cùng hỗn độn của Khanh .

Làm sao một người đàn bà sống trong cô đơn lại có thể đứng vững trước sự

mời gọi nồng nàn tha thiết của tình yêu !? .Trái tim bị ngủ quên thôi và nó đã được đánh thức dậy, được ru ngủ trong những câu thơ trữ tình, bằng vòng tay yêu thương chăm sóc của một người thanh niên trẻ trung . Sự chênh lệch tuổi tác giữa hai người chỉ có những ai tinh ý lắm mới nhìn ra .Bởi Duy còn trẻ tuổi nhưng cuộc sống đã hằn lên nét mặt những khắc khoải chán chường . Còn Khanh thì trái lại gương mặt trẻ thơ , sự hồn nhiên trong tâm hồn không ai có thể biết được tuổi tác của nàng .

Cho đến khi qua lễ Giáng Sinh , Khanh mới gặp người bạn thân nhất của mình . Bạn Khanh là người từng trải khi nhìn thấy Duy là nói Khanh nên đề phòng con người đó ,bởi nơi những chốn ăn chơi cô ta cũng rất thường gặp gỡ , nhìn thấy sự thay đổi nhân tình của người thanh niên này đến chóng mặt rồi kể cho Khanh biết về đời sống bê bối của Duy . Khanh vẫn không tin , thì cô bạn muốn chứng minh cho Khanh thấy , bằng cách mượn một người lái xe ôm theo dõi coi Duy đang sống nơi đâu . Khanh thấy nghi ngờ một người mình đang yêu là một hành động vô cùng xúc phạm .Nhưng cô bạn vì thương vẫn cứ thuyết phục mãi đến Khanh phải xiêu lòng .

Tin tức từ người xe ôm đã đầy đủ , nhà Duy trọ nằm gần một trại mồ côi nên cũng dễ tìm thấy , hỏi thăm những người hàng xóm ở ngoại thành đã thật thà cho biết về Duy .Duy lớn lên từ trại mồ côi , được cho đi học tới đại học , họ không biết Duy làm gì nhưng mỗi tháng đều mang tiền đến cho viện trưởng người trông coi viện mồ côi.Khanh cũng muốn tìm hiểu thêm về Duy , nên đã tìm tới gặp người bạn rất thân của Duy . Một người bị bại liệt đôi chân , nét mặt hiền hoà mời Khanh vào căn phòng riêng nói chuyện . Khanh lúc đó đưa mắt nhìn trên bàn viết những bài thơ đang viết dở dang , Khanh xin phép cầm lên và đọc . Những dòng thơ như đang xoáy vào trong tâm hồn của Khanh , thì ra những bài thơ mà Khanh ngưỡng mộ yêu thích của Duy gửi tặng mà chính tác giả thực sự là người thanh niên bị tàn phế trước mặt .

Từ cô nhi viện trở về , Khanh đã đè nén sự giận dữ bởi không ngờ từ lúc gặp Duy và luôn cả trên diễn đàn đã bị lừa gạt một cách trắng trợn . Những bài thơ tỏ tình yêu thương đã làm cho Khanh cảm thấy yêu đời , bị rung động với sự kiên nhẫn chờ đợi . Tình yêu cháy bùng lên như ngọn lửa , tình yêu không biên giới , ngạo nghễ đập lên tất cả sự thương tình của dư luận đã hoàn toàn bị sụp đổ trước mắt .

Khanh mang sự thất vọng quay về Anh Quốc ,trên chuyến bay nước mắt ứa dài , Khanh thầm nói " bất cứ chuyện gì em cũng có tha thứ cho anh , ngoại trừ đó là sự lừa dối trong tình yêu " .

Không một lời từ giả , không để lại một lý do , người đàn bà bỏ ra đi khi vòng tay Duy vẫn còn vương vát mùi hương thơm bỏ lại . Vẫn còn đó ánh mắt dịu dàng cúi nhìn Duy như nàng tiên trong câu chuyện cổ tích mà Duy thường mộng thấy .

Giấc mộng sẽ không bao giờ phản bội hay rời bỏ mà đi ... " cảm ơn em đã đến với anh trong giấc mộng "..

Màu Hoa Khế Jan28/2010

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 1 tháng 2 năm 2010